

Aleksis K

Manu tuli takaisin

□ Siihen aikaan kun Mauno Koivisto oli nykyistäkin nuorempi, hän tuli kuuluisaksi siitä, että hän näki kaiken synkkänä ja sanoi sen julki. Siksi hänet valittiin presidentiksi, kun hän osasi olla niin ihanan inhotava.

Valitettavasti presidenttinä hän lepsuuntui pahan kerran. Aluksi hän vielä vähän käräsi lehtimiehille, lakimiehille, hengenmiehille, sotamiehille, talousmiehille ja sen semmoisille, mutta sittemmin enää vain jähkaili.

Saattoi kulua päiväkausia, ettei koko presidentistä kuulunut pihaus-

takaan, ja hiljalleen kansa oppi ettei muuta kannattanut odottaakaan kuin vuotuista lääkärinlausuntoa.

Silloin harvoin kun presidentti pistäytyi näkösällä, hän vain fundeerasi, eikä kukaan ymmärtänyt siitä mitään. Väitetään, että muutaman kerran hän jopa myhäili, joskaan siitä ei ole säilynyt ainuttakaan todistetta – tai jos on, ne on jemmautunut sadaksi vuodeksi valtioneuvoston.

Presidentin kunto heikkeni jyrkästi viime syksynä, kun markan uponta alkoi. Kansan parkui Linnan suuntaan, että tee jotain, sano jotain,

vaan eiköhän tämä paukahtanut telkkariin kertomaan, että nyt musta tuntuu siltä kun markka alkais nimbala vahvistua jotta mihingäs tässä ehritänkään ennengu vuosi vaihtuu.

Ennen kuin vuosi vaihtui, ehdittiin ihan pohjalle: Koivisto ilmoitti, ettei hän viitsi pitää enää edes uudenvuoden puhetta. Ja sen päälle eikun Kanarialle lentopalloilemaan.

Tuossa vaiheessa kansan mitta oli täysi. Yhä äänekkäämmin vaadittiin Urkki-vainaata takaisin, tai jos ei Urkki-vainaata niin vaikka Väyrystä tai Lillania tai ketä tahansa, kunhan ei enää lälläri-Koivistoa.

Luultavasti olisi jouduttu järjestämään ennenaikaiset presidentinvaalit, jos vain jostain olisi löytynyt instanssi joka olisi hajottanut presidentin. Sellaista ei löytynyt, koska Koivisto ei suostunut kertomaan, vieläkö hän on ehdolla vai ei.

Kunnes. Aivan viime tingassa, presidenttipelin jo ollessa täydessä vauhdissa, saimme vanhan kunnon Manun takaisin. ”Tämä on tily

puhe”, hän jyräytti eduskunnassa, ja käski luopua palkoista ja maataloustukiaisista ja saavutetuista eduista ja pekkaspäivistä ja lomakorvauksista ja kännykkäpuhelimista ja koristevanteista ja leipäkoneista ja kaikesta, ja pukeutua säkkiin ja sirotella tuhkaa pään päähän, sillä tulevaisuus on vieläkin synkempää, jumatsuka.

Se oli miehen puhetta, lopultakin. Voi että se teki höpöä; aivan kuin olisi kauhavalaisella rapattu kylkiluiden välistä jotta veriura koskena kohisee. Tätä me olemme kaivanneet jo yksitoista pitkää vuotta, ja vasta nyt tunnemme olomme turvaliseksi. Ei ole epäilystäkään siitä, että talous lähtee nousuun, työttömyys katoaa ja pankit alkavat jakaa osinkoja.

Jatka vain samaa rataa, Manu, kyllä sinä osaat! Lupaa vaikka ruttoa ja yleistä aidsia kansan keskuuteen, kyllä me sen sinulta kestäme. Jos vain vähänkin lisää saamme, valitsemme sinut, Manu, uudelleen presidentiksi yksimielisesti, kuin silloin ennen.